

er dybe Indskæringer med store Mosebunde, hvor der i tidligere Tid ganske sikkert har været Sø, og hvor Søen nu har trukket sig tilbage derved, at Vandstanden er bleven sænket paa naturlig eller i nogle Tilfælde paa kunstig Maade; der har dannet sig Tørvemoser, Tørven er skaaren op af dem, og der har da dannet sig større eller mindre Tørvehuller, som i Tidens Løb atter mere eller mindre gro til og antage naturlige Former og ikke staa med disse skarpe Kassekanter, som enhver kender fra en nybrugt Tørvemose. De staa ved Grøfter, som have været brugte dels til at tørlægge Engene omkring Mosen, for at man kunde skære Tørv, dels til at male Vandet af Mosen ud i Forbindelse med den nærmeste store almindelige Sø. Er nu saadant et gammelt Tørvehul, der ikke bruges mere til at grave eller skære Tørv i, en af disse kunstigt anlagte Damme, uanset om de staa i Forbindelse med Nabosøen, undtagne fra denne Lov, eller gaa de ind under denne Lov? Det er et Spørgsmaal, der ligger under Landbrugsministerens Afgørelse, men det er i Virkeligheden et meget vigtigt Spørgsmaal. For at vedligeholde Fiskebestanden i en Sø, er det ikke nok, at man kaster kunstig Yngel ud i den, man maa ogsaa give de legende og kønsmodne Fisk deri Lejlighed til at formere sig, og det gøre de paa nogle ganske bestemte Steder i Søen. Aborrer og særlig Gedder gøre det f. Eks. paa de flade Steder i Søen, hvor Vandet tidligt om Foraaret er varmest, hvor der findes Siv og Græsbevoksning, men helst af alt oppe i en Grøft med stærk Bevoksning og paa Enge, der ere oversvømmede om Foraaret. Vi have ved Tissø set, hvorledes Vandstandens Sænkning der har gjort det umuligt for Gedderne at fuldende deres Leg paa naturlig Maade, idet de Enge, hvor de i tidligere Tid have lagt deres Æg og vedligeholdt en udmærket Bestand, om Foraaret ligge fuldstændig tørre, og hvis Gedderne naa der op, medens der er Vand, og lægge deres Æg der, vil Vandet trække sig tilbage, længe inden Yngelen er i Stand til at trække sig ud i Søen, det vil sige, at den vil gaa fuldstændig til Grunde, hvorfor Fiskerne der nede have maattet anlægge en kunstig Kasseudklækning af Gedder. Det samme Forhold findes i større eller mindre Omfang andre Steder, at Gedderne have deres naturlige Legepladser ved saadanne Enge, i saadanne Grøfter, i saadanne gamle Mosehuller i Nærheden af de store Søer. Derfor er det et stort og vigtigt Spørgsmaal for

Søens Fiskebestand, om disse Moser, der staa i direkte Grøftforbindelse med Søen, ere indenfor eller udenfor denne Lovs Bestemmelser og altsaa indenfor eller udenfor Fredningen. Jeg skal henstille dette Spørgsmaal til den højtærede Landbrugsministers Overvejelse. Som Loven er affattet, skulde jeg nærmest tro, at disse Mosehuller ere ganske udenfor Lovens Bestemmelser, og det kunde i mange Retninger være meget uheldigt.

§ 2 løser efter min Mening ganske heldigt Spørgsmaalet om de faste Fiskeindretninger og om, naar de skulde være aabne, og hvor længe de maa være lukkede. I det hele er der sørget for, at Fiskenes Vandringer kunne finde Sted paa nogenlunde passende Maade. Det er fastsat, at Aalepassene skulde være i Virksomhed fra 15. April til 1. August, og jeg mener, at den Tid er god og rigelig nok til, at al Aaleyngel kan passere op til et hvilket som helst Sted i Landet. Vi vide jo, at Aalen kommer tidligere ved Aaens Munding end længere oppe i Landet, og at der kan gaa nogle Maaneder, inden den er kommen fra Kysten op til sit øverste Bestemmelsessted. Men i Tiden fra 15. April til 1. August vil Aalen vistnok overalt have endt sin Vanding, saaledes at der kan være Tilgang til Aalebestanden. Og naar Fisketrappernes Tid er sat fra 1. Oktober til 1. April og ikke som tidligere til en langt kortere Tid, kan jeg ogsaa kun anse det for et Fremskridt.

Med Hensyn til de Net, vi anbringe for Turbiner, kan jeg kun sige, at man viser sin gode Villie og gør sit bedste, og man kan maaske ikke gøre mere, end man gør, men man er jo dog ikke i Stand til at gøre saa meget Gavn for Fiskeriet, som man gerne vilde, for man er ikke i Stand til at beskytte Fiskene mod Turbiner, blandt andet fordi disse Fiskegitre ikke kunne være tætte nok, uden at de kræve en stadig Rensning. Det er det samme Forhold, som det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Rasmus Hansen) fremdrog for Engvandings Vedkommende.

Vi have i § 4 en ganske vigtig Bestemmelse om den Nummerorden, hvori Brug af Vandet maa foregaa, idet „Fiskeriet maa vige for Vandets og Vandløbenes Afledning og Afbenyttelse i Landbrugets Interesse“. Som det blev fremhævet, er Agerbruget det vigtigste, og for det maa Fiskeriet vige. Den Regel have vi altid haft, den er vist nok fuldkommen rigtig, og ingen tænker paa at krænke den.